

## Asia T-366/00

**Scott SA**  
**vastaan**  
**Euroopan yhteisöjen komissio**

Valtiontuet – Maa-alueen myyntihinta – Päätös, jolla yhteismarkkinoille soveltumaton valtiontuki määrätään takaisinperittäväksi – Virheet tuen laskennassa – Tuen laskentaan liittyvät komission velvollisuudet – Tuensaajan oikeudet – Asetus (EY) N:o 659/1999 – 13 artiklan 1 kohta

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 29.3.2007 . . . . . II - 802

### Tuomion tiivistelmä

- 1. Valtiontuki – Komission päätös – Päätöksen lainmukaisuuden arviointi niiden tietojen perusteella, jotka olivat käytettävissä päätöksen tekemishetkellä*
- 2. Valtiontuki – Hallinnollinen menettely – Komission velvollisuudet – Huolellinen ja puolueeton tutkinta (EY 88 artikla)*

3. *Valtiontuki – Hallinnollinen menettely – Takaisinperittävän tuen suuruuden määrittäminen*  
(EY 88 artikla)
4. *Valtiontuki – Käsite*  
(EY 87 artikla ja EY 88 artiklan 2 kohta)
5. *Valtiontuki – Hallinnollinen menettely – Komission velvollisuudet – Huolellinen ja puolueeton tutkinta*  
(EY 88 artiklan 2 kohta)
6. *Valtiontuki – Hallinnollinen menettely – Komission mahdollisuus perustaa päätöksensä käytettävissä oleviin tietoihin – Edellytys*  
(EY 88 artiklan 2 kohta; neuvoston asetus N:o 659/1999)

1. Valtiontukea koskevan komission päätöksen lainmukaisuutta on arvioitava niiden tietojen valossa, joita komissiolla on voinut olla kyseistä päätöstä tehdessään. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei näin ollen voida vedota päätöksen riittauttamiseksi tosiseikkoja koskeviin väitteisiin, joita komissio ei tunne ja joita ei ole esitetty hallinnollisen menettelyn kuluessa. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että tuensaajan kumoamiskanteessaan esittämiä todisteita ei voitaisi ottaa huomioon komission päätöksen lainmukaisuutta arvioitaessa, jos ne on pätevästi esitetty komissiolle hallinnollisen menettelyn kuluessa ennen päätök-

sen tekemistä ja jos komissio on perusteettomasti sivuuttanut ne.

(ks. 45 ja 46 kohta)

2. Vaikka yhdessäkään EY 88 artiklalla säänneltyä valtiontukien valvontamenettelyä koskevassa säännöksessä ei varata kaikista niistä, joita asia koskee, juuri tuensaajalle mitään erityistä asemaa ja

vaikka tällä ei olekaan tässä menettelyssä asianosaisen asemaa, komissiolla saattaa, kun otetaan huomioon sen velvollisuus tutkia asia huolellisesti ja puolueettomasti, olla tietyissä olosuhteissa velvollisuus ottaa huomioon huomautukset, jotka tuensaaja esittää muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa päätöksessä niille, joita asia koskee, asetetun määräajan päättymisen jälkeen.

Tilanne on tämä, kun kyseessä on tuensaajalle tärkeä seikka, joka on kiistanalainen ja jota on vaikea selventää, kun otetaan huomioon se, että tosiseikkojen tapahtumahetkestä on aikaa, eli hänen väitetysti saamansa etu, ja josta tuensaaja toimittaa tietoja asianomaisen jäsenvaltion ja komission välisen sellaisen kokouksen jälkeen, johon sen edustajat ovat osallistuneet ja jonka kuluessa komissio menettelyn edistämiseksi on antanut luvan lisätietojen toimittamiseen uuden määräajan kuluessa.

Tämän vuoksi komissio ei voi laupeudesta määrätä takaisinperittäväksi määrää, joka alittaa myönnetyn tuen arvon, eikä määrätä takaisinperittäväksi tuensaajan saaman tuen arvon ylittävää määrää osoittaakseen lainvastaisuuden vakavuutta koskevan paheksuntansa. Sen on siis määritettävä niin täsmällisesti kuin asian olosuhteissa on mahdollista kyseinen arvo. Vaikka erityisolosuhteet, jotka ovat mahdollistaneet vain likimääräisen arvion tuen tarkasta määrästä, voidaan ottaa huomioon arvioitaessa, onko komission päätös lainmukainen, on kuitenkin niin, että tämä arviointi on tosiseikkoja koskeva kysymys, joka yhteisöjen tuomioistuinten on tutkittava kaikilta osiltaan, ja että tällaisen likimääräisen arvion hyväksyminen ei anna komissiolle harkinnanvaraa sen määrän määrittämisessä, jonka se määrää palautettavaksi.

(ks. 94–96 kohta)

(ks. 54–63 kohta)

3. Lainvastaisen tuen takaisinperimisessä ei pyritä siihen, että määrätään seuraamus, josta ei säädetä yhteisön oikeudessa, vaan siihen, että tuensaaja menettää edun, jonka se sai markkinoilla kilpailijoihinsa nähden, ja palauttamaan tämän tuen maksamista edeltänyt tilanne.

4. Arvioitaessa sellaisen valtiontuen arvoa, joka on annettu myymällä maa-alue väitetysti edullisella hinnalla, markkinataloudessa toimivaa yksityistä sijoittajaa koskevan periaatteen soveltaminen tarkoittaa sitä, että arvioidaan myyntihinta, joka asianomaisena ajankohtana olisi saatu normaaleissa markkinaolosuhteissa. EY 88 artiklan 2 kohdan nojalla

tehdyssä tutkinnassa komissiolla on velvollisuus määrittää omaisuuden arvo luotettavimman menetelmän perusteella. Tätä velvollisuutta ei täytä turvautuminen arvioon, joka perustuu myyjän eli tässä tapauksessa asianomaisten viranomaisten esittämiin, riidanalaisen maa-alueen aikaisempiin hankinta- ja suunnittelu- sekä kehitystyökustannuksiin, sen arvon välittömän ja riippumattoman arvion sijaan, joka kyseisellä maa-alueella oli markkinoilla luovutusoppimuksen tekopäivänä. Maa-alueen markkinahinta ei nimittäin välttämättä määrydy myyjälle aiheutuneiden kustannusten nojalla, sillä siihen saattavat vaikuttaa useat eri tekijät, kuten tarjonnan ja kysynnän välinen tasapaino myyntiajankohtana.

(ks. 106–108 kohta)

5. Komissio ei ole noudattanut sillä muodollisessa valtioneuvon tutkintamenettelyssä, jota säännellään EY 88 artiklan 2 kohdassa, olevaa velvollisuutta suorittaa tutkimuksensa tutkimalla huolellisesti ja puolueettomasti kaikki esillä olevan asian näkökohdat, jotta sillä on käytettävissään täydelliset tiedot kaikista siihen liittyvistä seikoista, kun siitä huolimatta, että sille on ilmoitettu, että tuen määrän arvio, johon se on päätenyt

noudattamalla hyväksymäänsä laskentatapaa, on ristiriidassa tiettyjen muiden arvioiden kanssa, jotka perustuvat erilaisiin laskentatapoihin, se ei toteuta tarvittavia toimenpiteitä poistaakseen sen omaan arvioon liittyvät epävarmuudet.

(ks. 135 ja 136 kohta)

6. Valtiontukien alalla oikeuskäytännössä vahvistettujen ja [EY 88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetussa asetuksessa N:o 659/1999 säädettyjen periaatteiden nojalla komissiolla on oikeus, silloin kuin asianomaiset osapuolet eivät ole esittäneet päinvastaisia tietoja, nojautua virheellisiin tosiseikkoihin, joista on esitetty yhteenveto muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa päätöksessä ja jotka ovat sen saatavilla sen tehdessä lopullista päätöstä, jos komissio on kehottanut jäsenvaltiota toimittamaan sille kyseisiä tosiseikkoja koskevat tarvittavat tiedot.

Mikäli se sitä vastoin pidättäytyy kehottamasta jäsenvaltiota toimittamaan sille tietoja seikoista, jotka se aikoo ottaa huomioon, se ei voi myöhemmin perustella mahdollisia tosiseikkoja koskevia virheitä vetoamalla siihen, että se saattoi muodollisen tutkintamenettelyn päättä-

vää päätöstä tehdessään perustellusti ottaa huomioon ainoastaan tuolloin saatavilla olleet tiedot.

Mikäli komissio näin ollen perustaa päätöksen tiettyjä tosiseikkoja koskeviin, saatavilla oleviin tietoihin ilman, että se olisi juuri tältä osin noudattanut oikeuskäytännössä tunnustettuja ja asetukseen N:o 659/1999 otettuja menettelyllisiä vaatimuksia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien voi harjoittaa laillisuusvalvontaansa sen osalta, voiko näiden seikkojen huomioon ottaminen merkitä arviointivirhettä, joka vaikuttaa riidanalaisen päätöksen laillisuuteen.

Sen edellytyksenä, että komissiolla olisi oikeus tehdä päätöksensä saatavilla olevien tietojen perusteella, on lisäksi se, että saatavilla olevat tiedot ovat luotettavia, ja näin ei ole, kun nämä tiedot ovat

ristiriidassa niiden tietojen kanssa, jotka esimerkiksi tuensaja on toimittanut sille.

Siitä, että jäsenvaltio ei toimi komission kanssa yhteistyössä, ei seuraa, etteivät yhteisöjen tuomioistuimet voisi millään tavoin valvoa komission menettelyä. Komission on käytettävä kaikkia toimivaltuuksiaan saadakseen mahdollisuuksien mukaan kyseiset tiedot ja toimiakseen huolellisesti. Koska laittomaksi luokitellun tuen takaisinperintämääräys vaikuttaa ulkopuolisiin, komission on käytettävä kaikkia sille annettuja toimivaltuuksia välttääkseen sen, että siitä, ettei kyseinen jäsenvaltio toimi yhteistyössä, aiheutuisi kielteisiä ja anteeksiantamattomia seurauksia tällaiselle ulkopuoliselle.

(ks. 146–149 kohta)